

عنوان مقاله:

نگاهی به کنایات در دیوان اقبال لاهوری

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 8، شماره 27 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

علی محمد پشت دار - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

رقیه خدامی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

کنایه به عنوان یکی از گونه های علم بیان، از جمله شیوه ها و فنون ادبی لطیف و پسندیده برای بیان غیر صریح مفاهیم و مقاصد است. در این فن، گوینده بنا به اقتضای حال، غرض مورد نظر خود را در قالب کلامی جذاب به تصویر می کشد تا از راهی کوتاه و غیر مستقیم به هدف خویش نایل آید. کنایه نیز به سان دیگر فنون ادبی و غیر ادبی از زمان پیدایش تاکنون در مسیر حیات خود، دستخوش فراز و فرودهای فراوانی شده است و آنچه امروزه به عنوان کنایه و اقسام آن شناخته می شود با کاربردها و صورت های اولیه ی این فن تفاوت های چشمگیری دارد. یافته های این پژوهش حاصل تامل در کنایه و تحلیل و بررسی آن در دیوان اقبال لاهوری است و همچنین مختصری از احوال و زندگینامه و آثار علامه اقبال لاهوری را شامل میشود، ولی هدف اصلی از نگارش این رساله بررسی کنایات در دیوان علامه اقبال لاهوری است. روش تحقیق در این پژوهش تحلیل محتوا بوده که پس از استخراج شواهد به صورت فرهنگ بسامدی تجزیه و تحلیل شده است، پس از استخراج کنایات در دیوان این شاعر پارسی گوی، معلوم شد که وی در به کارگیری این شگرد زبانی قدرتمند است و همچون شاعران سلف خود در موارد بسیاری از این هنر در انتقال مفاهیم و تاثیر بر ذهن مخاطب سود جسته است

کلمات کلیدی:

کنایه، علم بیان، علامه اقبال لاهوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/753326>

